

Beste George,

U komt niet eens uit mijn hoofd, maar hoe graag ik u zie, u hebt er geen gedacht van. Waarom dat zo is? Liefde valt niet uit te leggen, George. Maar als ik dan toch een reden moet bedenken, welnu. U bent van het type dat blijft. Come rain come shine, u loopt niet weg. Een mens kan de wereld aan met iemand die niet wegloopt. En wat ze u ook verteld mogen hebben, Lennie had geluk met u.

Ik wilde zo graag dat mijn klas dat ook zag. Mijn mannen, George. De zesdejaars aan wie ik dit jaar Engels mocht geven. Naast schrijver ben ik ook leraar, juist. Mijn zesdejaars moesten en zouden samen met mij het schooljaar afronden met uw *Of mice and men*.

Hoe dat in zijn werk ging?

Beeldt u zich even in dat u in mijn klas zit. De paasvakantie is voorbij, de eindexamens kondigen zich aan en terwijl de stress zich opstapelt staat 'die van Engels' voor de klas met alweer een boek waarvan ze beweert dat het tot het allermooiste hoort dat ze ooit las.

Die zucht van hen, George.

Ik raak er maar niet aan gewend. Dat ik daar vooraan sta met een stapel schoonheden in mijn hand en zij mij aankijken alsof er een groot gevaar op hen afkomt. Boeken als bedreiging, George, niet voor hun studietijd maar voor hun vrije tijd. Vrije tijd die allang niet meer vrij is, want het is ook in die tijd dat ze van alles moeten. En wat doet een mens die van alles moet? Hij tekent voor zichzelf een pad uit dat hij vervolgens rigoureuus volgt. Supernerveus wordt hij van ervaringen die hij niet had zien aankomen, in het ergste geval verlammen ze hem. En wij weten dat het leven niet te pakken valt in schema's en structuren, George. Als er iemand mij kan helpen om dat aan mijn mannen te vertellen, dan bent u het wel.

Ik daagde hen uit tot een klasgesprek. Wie mee wilde doen, las dus best het boek. Tot mijn vreugde hadden ze het allemaal gedaan. Ik wierp stellingen op, de ene na de andere, liet hen keuzes maken, eerst vanuit zichzelf en geleidelijk aan vanuit u, George. Er kwam geen test bij kijken en niemand die won. Het leven is geen wedstrijd, er een wedstrijd van maken is dan ook regelrecht onnozel. Het leven *léven*, George, als we ons daar mee bezighouden, hebben we al werk genoeg.

Niet iedereen ging akkoord met de manier waarop u Lennie naar zijn einde begeleidde, maar de meerderheid zag wel dat u geen keuze had. En allemaal zagen ze dat uw vriendschap met Lennie er een van de goede én de kwade dagen is, zagen ze wat zo'n vriendschap doet met een mens. Het was opvallend hoe die met de blutsen en de builen u het best begrepen. U had eens moeten horen hoe ze u probeerden uit te leggen aan de anderen. En ook al was het niet op punten, ze citeerden u moeiteloos.

'We travel together,' said George coldly.

'Oh, so it's that way.'

'Yea, it's that way.'

Begrijp me niet verkeerd, George. Als het in mijn macht lag, zorgde ik ervoor dat ze allemaal een leven lang gespaard bleven van alle oneffenheden. Maar ik ben maar een simpel mens, kan enkel wegen aanbieden en in het beste geval metgezellen voor onderweg.

Dank u voor wie u bent, George.

En nu we toch bezig zijn, mijn grote dank ook aan u, John Steinbeck.

U allebei zeer genegen,

Els Beerten

Augustus 2015